

Ömründen Geriye Kaç Yaz Kaldı

– Artist Şair · 19 Eylül 2015

Hayat bize azla yetinmeyi öğretiyor. En çok da vazgeçmeyi, terketmeyi hatta belki veda edebilmeyi. İleri doğru yürüyebilmenin tek yolu ağırlıklarından, seni yavaşlatan şeylerden kurtulmak. En çok da kendinden. Görüyorum ki insan kendini bulma yolunda en çok kendinden veriyor. Ruhun evrilen ve yaşsız bir kavram olduğuna inandım her zaman. Ya beden? Ya zaman? Ya diğer insanlar? Bir kabul edilmişlik yapıyor sırtına. Yük desen değil, mecburiyet gibi, olması gereken gibi bir duygu. Sonra insanlar aramaya başlıyorsun. Seni seven, sevmeyen, öven, yeren, kıskanan ya da alkışlayan insanlar arasında, o kargaşada, kalabalıkta seni sen olduğun için, anlattığın ve sana ait her şey ile dinlemeye ve anlamaya meyilli gözler arıyorsun. Ömrünün 35 yılını yaşadığın hayatta dönüp baktığında gördüğün tek gerçek işte o insanlarla kendin olma özgürlüğünde paylaştıklarından başka bir şey de değil. Geri kalan her yerde, içine sakladığın şeyler olmuş çünkü. Diyemediğin, yazamadığın ve sana ait onlarca şey, hiç açılmayan bir sandıkta unutulmuş gitmiş. Sonra sen kendini dinlediğinde, o susturduğun yanlarını duymaya çalışır ve arar birine dönüşmüşsün.

Ve ömür işte o yitirdiklerini özlemekle geçip gider olmuş. Çünkü hayat sevmekten, sevimekten, ağlamaktan ve gülmekten, sevişip çoğalmaktan, ölüp yok olmaktan, yeni insanlar tanımak ve kendini anlatmaya çalışmaktan çok daha büyük ve karmaşık. Bizatihi o karmaşa o kadar engin ki eni sonu bir şeyleri anlamaya çalıştıkça, bu kaostan sıyrılıp bir basitliğe, bir teslimiyete ve illa ki devam etmeye sürükleniyorsun. Kalbin belki yumruğun kadar ama aynı anda bir çok şeyi aynı şiddetle sevebilir, içine sığdırabilecek bir boşluğa sahip. Bir ömür yaşıyor olabilirsin. En yakınındaki insan bile seni görmüyor ve anlamıyor olabilir. Seni en çok tanıdığını sandığın insana dahi kendini yüzlerce kez anlatmak zorunda kalabilir ve sadece sevginden pes etmeden bunu yapabilirsin. Kafanın içi bir yoklar ve varlar kalabalığı. Bedenen sağlıklı olmak için yer; manen iyi ve güçlü olmak için ruhunu aşk, sevgi ya da dostlukla yemleyebilirsin. Evin, araban, çocuğun, işin, paran ya da gücün olabilir. Hayat her zaman olduğu gibi seni buna zorlar. Tüm bunlar yaşadığın anlamına da gelebilir. Fakat hayatı anladığımız, anlayabildiğimiz anlamına gelmez. Bazıları ellerini iki yana açıp, hayatın ona sunduklarını kucaklayarak yollarına yine devam ederler. Mutlu olmaya en yakınlarımız belki onlardır. Bazılarımız ise bir yaz gecesi, uykuya gözleri yenilmeden beynindekileri kasmaya ve anlamaya çalışarak, vücudu terden yapış yapış; geçmişi, şimdisi ve geleceği arasında ruhunu bir perde gibi gerer. Bir hayale tutunmaya çalışırken gülümser, ardından bir gerçekliğin yüzüne vurmasıyla irkilir, en yakınındaki insanların bile seni tanıyamamasında kırılır, kendini anlatmaya çalışırken pes eder ve teslim olur, bir valiz dolusu kıyafete bakarken heyecanlanır, her şeyin bir sonu olduğunu hatırlar ve ıssızlaşır. Her şeyin uydurma olduğunu biliyorum. Yetişmek istediğim hiçbir şeye yetişemeyeceğimi de biliyorum. Yazamıyorum da artık. Olduğum yer beni anlamıyor sanki bazen, olmak istediğim yerler oluyor kimi zaman. Oralarda olsam, orada olma hissimin yok olacağını ve başka yerler isteyeceğimi de biliyorum. Bilmek de lanetin oluyor işte kimi zaman. Bu yollar bizi ölüme ulaştırana kadar daha ne kadar hırpalayacak bilmiyorum. Neleri vereceğiz daha kendimizden? Feda etmek mi yaşamak? Gecenin zifrisinde yeni güne dair planlar yapar ve hayaller kurarken, kimler

parçalayacak acaba düşlerimizi? Bir iz bıraksan dünyaya kaç yazacak? Bırakmasan kaç yazacak? Yazsan ne olacak, yazmasan ne olacak? İçindeki sevinç ve hüzün sürekli birbirini nötürlerken, vuslata hasret, doğuma ölüm, gündüze gece, başlangıçlara sonlar var ise kendini ne kadar güçlü tutabilirsin ellerinden? Bir kış, o masmavi yazı beklersin, yazın da sonu yaklaşır. Sen hiç yaşlanmamışsındır. İçin o ilk yaz gibidir, ilk aşk gibidir mesela. Çocuktur hala yanakların, gülümsemen. Kuvvetle muhtemel yalnızsındır. Sigara içsem mi içmesem mi diye düşünürken, hayat sana illa ki yürü demişken, yol kenarlarına kendinden bırakıp, seni sen yapan şeyleri özlerken... Hatta çoğunlukla özlerken... Sabaha çok az saatler kalmışken. Yürek hem coşkulu hem hüznülyken... Bir yaz mevsiminin daha tüm sıcaklığı ile bitmesine birkaç hafta kalmışken hatta... Masum bir çocuğun annesini ararken, sorarken ki çaresiz gözleriyle bakarsın aynaya. Ve sen de sorarsın kendine; 'Ömrümden geriye kaç yaz kaldı?'